

Sentenciats

La veritat sigui dita, em pensava que anàvem més avançats. Per això m'ha sorprès la sentència del Tribunal Constitucional que dona per constitucional un incís de l'article 34 de la Llei de la Funció Pública de l'Administració de la Generalitat d'Amunt, recorregut pel govern del PSOE i adllàters (jel 1985!) i que deia, i que ara tornarà a dir, que "caldrà acreditar el coneixement de la llengua catalana en la seva expressió oral i escrita".

Així que encara érem més endarrere que no em pensava: fins ara, doncs, els qui aspiraven a funcionaris de la Generalitat no calia que acreditessin el coneixement d'una de les seves dues llengües oficials, i que, per a més paradoxal, resultava ser l'única pròpia segons les Lleis constitucionals.

¿Estem mig salvats, doncs?

I un bé. Negre. Amb potes rosses.

Vejam la lletra menuda que ha acompanyat la sentència, perquè no s'ha d'oblidar, mai de mai, que els qui al final tenen la paella pel mànec són compatriotes del comte del Romanones. Aquell que va dir que ja li estava bé que "ells" fessin les lleis mentre a ell li deixessin fer els reglaments d'aplicació d'aquelles lleis.

Acompanyant la sentència, el Tribunal Constitucional espanyol s'explica gairebé tan bé com Romanones. Comenta, textualment, que resulta imprescindible "exigir en tot cas un cert nivell de coneixement de la llengua catalana". O si-

gui, l'imprescindible no és sinó "un cert nivell de coneixement". Fins a quin nivell, això, lògicament, és cosa del reglament. De zero coma u a cent, un cert nivell pot ser 0'1, o potser 99'99. ¿Qui ho determinarà? Romanones, és clar. Potser no serà Romanones, i potser serà un alt funcionari de la Generalitat, cosa que en principi podria elevar el nivell enllà del "previsible" 0'1 romanonesc. ¿Fins a quin nivell? L'alt funcionari ja ha parlat, és el director de Política Lingüística de la Generalitat, es diu Miquel Reniu i diu, també textualment: "Tot funcionari ha de tenir obligatòriament un coneixement mínim, oral i escrit, del català".

Afortunadament com si diguéssim, afegeix un nou índex del futur reglament: aquest mínim de nivell variarà "segons el servei que haurà de prestar el funcionari". Tenim sentència, comentari del Tribunal sentenciador i comentari d'alt funcionari encarregat potser del reglament. Només ens falta un precedent. Aquest: quan fa uns anys la Generalitat d'Amunt va constituir un organisme encarregat de comprovar el nivell de coneixement de català dels membres amb plaça a Catalunya, els més seriosos (entre ells el professor Joan Solà) components de l'organisme van dimitir, vist el nivell de coneixement del català que l'alt funcionariat exigia als mestres. Potser no, que no anirem tan avançats com ens pensem.

Ramon Barnils

'El guapo que s'arrisca'

Els esdeveniments d'Iraq s'han desenvolupat amb una rapidesa molt superior del que s'esperava. La concentració de les forces aliades, principalment per aire i mar, han canviat tots els plantejaments que es feien sobre les possibilitats del que es nomenava quart exèrcit mundial. La campanya d'estovament, des del set de gener, i la gran ofensiva final han acabat amb les ambicions d'aquest personatge sinistre que es diu Saddam Hussein. No estarà de més recordar que "Sadam" significa "el que s'arrisca", i que "Hussein" és un diminutiu de "guapo". Realment el gallard que s'arrisca ha fet un pa com unes hòsties. El país s'ha quedat laminat per un seguit de bonbardejos superiors en número i potència als que van arruinar l'Alemanya de Hitler. Iraq es veurà condemnat durant anys a la reparació dels nombrosos i quantiosos danys fets a Kuwait durant set mesos. Iraq té una producció i unes reserves de petroli superiors a les Kuwait. Tot sembla indicar que una bona part de les divises obtingudes amb el petroli iraquí aniran a parar a l'Emir de Kuwait.

L'economia d'Iraq, que mortalment es va ferir al llarg de la guerra que Saddam Hussein va mantenir durant vuit anys amb l'Iran de Jomeini, arrossega com un pesat fardell un deute exterior de setanta mil milions de dolars. Una bona part d'a-

quest deute no es pagarà mai, ni tan sols amb espècies. Una altra cosa són els arrenjaments que pot ordenar Estats Units en una zona en la qual s'experimentarà -després de Panamà- la versió crua del *nou ordre* guiat per Washington, un *ordre* que reserva a la resta -l'URSS també- l'ingrat paper de simples espectadors.

Aquí els resultats del conflicte s'han venut pel president del govern amb un èmfasi absolutament inflacionari. Ens han dit que Espanya ha ocupat, després de segles d'incúria, el lloc que es mereix en el món. El paper ha estat més o menys mediocre; quan recordem el "pudor" presidencial a l'hora de revelar el paper de les bases de Morón, Sara-gossa i Torrejón en els "recolçament logístic" els B-52 un s'inclina a admetre que s'ha fet un paper però també es força a creure que el president -en estat de gravidesa pel que fa referència al nomenament del nou govern- ha fet un paper d'estrassa.

Fabià Estapé

